

POHOD NA SNEŽNIK

Krepko smo že zakoračili v jesen, po ulicah že diši po pečenem kostanju, kmalu bomo lahko že okušali prve kaplje mošta, mi pa se radi spominjamo 2. oktobra – sobote, ko smo se medicinske sestre in zdravstveni tehniki z Gorenjske podali na pohod na Snežnik. Res je, da imamo Gorenjci hribe tik pred nosom oziroma domujemo sredi hribov in gora, a nas prav zato mikajo oddaljeni vrhovi, da tudi od tam občudujemo našo čudovito domovino. In eden takšnih vrhov je prav Snežnik. To je najvišja slovenska nealpska gora in s svojimi 1796m že sega v visokogorski pas – to pomeni nad drevesno mejo. Kraljuje med planoto Sviščaki in zaradi svojevrstne lege južna pobočja gore zaustavljajo veter z Jadranskega morja, posledica tega pa je precejšnja količina padavin. Prav zato smo seveda naročili lepo vreme in ga z malo sreče tudi imeli.

Avtobus nas je z Jesenic proti Ljubljani, od tam pa naprej proti Primorski, s postankom za jutranjo kavo na Lomu, popeljal skozi Ilirsko Bistrico na planoto Sviščaki, od koder je najbližja izhodiščna točka na Snežnik. Na planoti je urejeno manjše smučišče, ki nudi zimsko rekreacijo domačinom, pa tudi bližnjim sosedom s Hrvaške. Odločili smo se za krožno pot, zato smo z vzponom pričeli 3km nižje iz Grde Drage. Z nami so bili tudi izkušen gorski reševalec in dve planinski vodički – pripravnici.

Razdelili smo se v dve skupini – prva hitrejša in druga klasično umirjena. Hodili smo dobro in v solidnem času dosegli kočo na Velikem Snežniku, ki stoji tik pod vrhom. Na žalost nam vreme ni bilo povsem naklonjeno in v megli nismo mogli uživati čudovitega razgleda, ki ga ponuja ta pot. A nas je zato v koči pričakala enolončnica, ki pa ni bila za vse enaka. Nekateri so nehote poskrbeli, da ne bi zaužili preveč kalorij, saj je bila jota sicer okusna, a svojevrstno redka, z malo sreče pa si lahko zaužil kakšen fižol. S klobaso je še nekako šlo, bolje pa so naredili tisti, ki so si naročili ričet, saj je bil res pravi ričet. Za prijetno presenečenje na vrhu pa je poskrbel tudi šofer avtobusa, ki se je po poti našega povratka povzpел na Snežnik.

Po okrepčilu smo se za nekaj metrov dvignili na vrh, kjer je razgledna ploščad, a zaradi megle smo zopet lahko le zamišljali, kam kažejo puščice z razgledne ploščadi. Spust, ki smo ga nadaljevali po drugi strani, ni bil zaradi razmočene poti nič manj zahteven kot vzpon.

Ko smo prispeli nazaj na Sviščake, se je megla kot nalašč razkadila, kar pa nam ni skalilo veselja, saj smo bili veseli že zato, da nas ni namočil dež ali prepihal burja, razgled nas bo pa že počakal do prihodnjega obiska.

Ob povratku domov smo malo pomodrovali, kako je bilo in kam nas bodo prihodnjič nesle noge ter se nato prepustili sladkim občutkom, ki sledijo po uspešno opravljeni turi.

Benedikta Perčič